

gaan wandelen. Nan en Paul voorop, Frank en Phil er achter. Door een toevallige ontmoeting met een kennis, kwamen Frank en Nan naast elkaar en Paul vroeg Phil, vast met hem op te wandelen. Phil had het gevoel, of iets in haar rug prikte, terwijl ze langzaam doorliepen. Het gesprek stakte telkens, en Phil was blij, toen ze thuis kwamen. Ze wachtte met Paul voor de deur, tot Frank zou opensluiten en geeuwend trok ze met haar voet figuurtjes in het zand. Op eens echter week ze verschrikt achteruit. Frank had haar uit den weg geduwd, de deur geopend en Nan naar binnen geleid naar de achterkamer, waarvan de deur met een smak werd dichtgeslagen. Bevend van schrik ging Phil naar binnen en hoorde Nan huilen, gierend huilen. God! wat zou er zijn, zouden ze ruzie hebben? Ze durfde niet aankloppen en er zich mee bemoeien. Trillend ging ze in de vensterbank zitten, helder verlicht door den witten maanglans en keek naar buiten. Paul was naar haar toe gekomen en stond nu naast haar.

„Phil, luister eens.... e.... ik kan het heusch niet helpen”, zei hij schutterig.

„Nee, natuurlijk niet”, antwoordde Phil absent; god, wat huilde Nan hard, ze gilte gewoonweg, de meiden konden het in de keuken hooren.

„Nee Phil.... eh.... je begrijpt me niet. 't Is mijn schuld, maar ik kan 't niet helpen”. Phil voelde in haar zenuwachtigheid opeens kriebel, om te lachen: mijn schuld, maar ik kan 't niet helpen! Waar had ie 't eigenlijk over?

„Wat bedoel je?”

„Dat Nan.... e.... zoo is.... ze is boos, omdat ik....”

„Had jij ruzie met Nan?”

„Nee, heelemaal niet.... e, zie je, ik denk dat ze 't onaardig vond, e.... dat ik.... e.. met jou ging wandelen.... en.... e.... ik”, hij stotterde nu zóo, dat 't niet meer te verstaan was. Maar als met één slag, had Phil begrepen. Jaloersch, Nan was jaloersch!

Opeens begon Phil hard te lachen, te schateren, tot de tranen over haar wangen

liepen. 't Was t e mal, dat iemand op zoo'n stokvisch van een Paul jaloersch was. Maar even plotseling bedwong ze zich: zou Paul haar gedachtengang niet begrijpen en er zich door gekwetst achten? Snel praatte ze haar lach-schuddingen weg:

„Maar goeie hemel, 't lijkt wel, of jij met Nan verloofd bent. Wat kan 't haar nu schelen....”, Phil hield op, want zoo'n doordringend gegil kwam uit de andere kamer, dat ze, zonder zich verder te bedenken, naar de suite-deuren holde en ze opende, om de kamer in te gaan. Nan lag op de divan en Frank op zijn knieën ernaast, haar hoofd bettend en radeloos om zich heen ziend. Vast besloten ging Phil op hen toe, maar Nan begon te gillen: „Ga weg, ga weg” en Frank kwam dreigend overeind, met de klaarblijkelijke bedoeling, haar uit de kamer te zetten. Phil bleef staan en zei luid en kalm:

„Nannie, ik wil je een paar dingen zeggen, maar jij moet je onmiddellijk bedwingen en en niet zoo gillen”. Frank bleef aarzelend staan, maar daar Nannie werkelijk ophield en onderdrukt nasteunde, liet hij Phil begaan. Nan's gezicht was vuurrood en gezwollen, de oogen lagen in dikke wangkussens weggedoken. en krampachtige schokken trilden door haar heen. Phil voelde een groot, liefderijk medelijden opkomen en naast de divan knielend, schoof ze haar arm onder Nan's hoofd en liet het tegen haar aan rusten. „Zoo”, knutterde Phil, haar koesterend over 't voorhoofd strijkend, „zoo, hè? Die Frank kon er niets van, hè? Phil moest er ook bij zijn, ja. Niet meer huilen hoor, dan zal Phil je wat zeggen. Phil houdt heusch veel van die rare domme Nan. Ja, dom is ze, om zoo hard te huilen, dat haar mooie oogen heelemaal wegkruipen. En je prachtige perzikwangen, ze lijken nu wel tomaten. Hoe is ook weer dat rare versje: uw wangen zijn als perzikziddjes, 't is als zeggen ze: bijt je es? Weet je wel? Nou, tomatenwangetje, zal Phil een glaasje water halen, ja? En Frank weggaan? Wij samen, hè? Zoo, geef Phil nou eerst een zoen en kijk